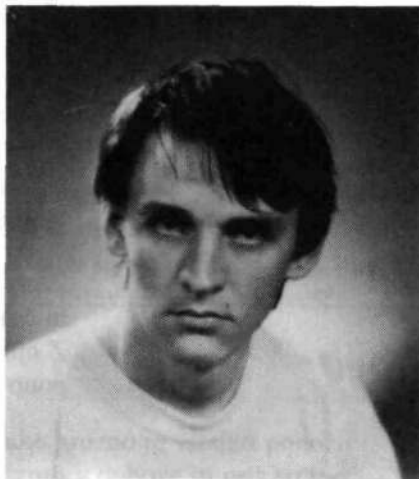

Učinki lune

Rade
Krstić

TROJKA Neumrljiv z odprtimi ranami
je pesnik brez krvi.
Pišem premišljeno, sučem staro pero
in tavam zazrt v tla, v piko pod zemljo.

A tavam kot blaznež med drevesi megle
nazaj: v vsaki črki sta bron in svinec!
Samo tam na vrhu besede komaj slišne –
postrani je nerazumljivo bedenje.

CELICA Vem, da nič ne vem. Tudi ti
si bolj prijazen z mano.
Prišel iz svoje večnosti
boš k meni, ko bom umiral.

A ta čas je gluh in slep
in nemo se vrtijo kazalci.
Boš položil svoje mehke prste
čez moje težke veke?

A kaj če jaz razpadem,
še preden me odkriješ,
in se z zadnjega kamna na svetu
odkotali vsa ta gínjenost?

VIHAR Vstanem ob uri resnice,
Ofelija bedi pred menoj.
Mar ti, mrtva že na vse veke, si
name čakala ves čas?

Kvišku, telo utopljeno!
Vihár razsaja v nas!
Nikdar se še niso razbohotili
tako silni vetrovi!

Z njimi prihaja nov dan
in čistější je sončni naliv!
Z njimi, mrtva že na vse veke,
ponovno postajaš ena od nas!

KORENINE ZLA Dvigajo se čiste misli hruške.
Pisk flavte je jasen in blag.
Stopala prstov lunin sij obliva,
in pavje oko – boža čmrljev let.

Ko stopiš tja, venec rož zaslutiš,
spuščen z milostjo modrih rok,
dvigneš s tal medeno roso,
tam, v luči sna, pod obličjem zla.

Že zapoje s svojim glasom slepa pega,
pisk flavte je jasen in blag;
še metulj se pridno spreletava.
Priklican sem – božam čmrljev let.

TUJEC Grozljiv je zimski mraz,
mrak divjine, v zgodovino hiteče,
na obali pretresljivi zvok
valov, kapelj razdraženih.

Kot okostnjak brez utripov,
ki bi mu jih pošiljalo srce,
in kot krajec kruha brez vina,
ki bi ga spreminjalo v srce,

AQUA REGIA Tisto bom slišal šele drugje,
ob sveči, ki se z belino potí.
Na vodi, osamljeni čoln,
še starec v otroku.

BRAZDE Spi starec. Pod mrzlimi kapljami
jeklena ost tolče ob dno.
Na nebu se ziblje pod gostim mrakom
nikoli ustavljeno, togo in vešče.

RITMI Kako grozno je vstajati ponoči
in zreti v duhove in prikazni
in se šele v kotu sobe sleči
iz kože in kosti.

In v norem ritmu sojenic spoznati,
da se v zvezdah skriva kri,
da v srebrnem bronu zlatijo psi
svojo neskončno dolgo verigo.

ŠTIRICA Svila, podoba, drevo, roža,
drhteč in mrzel plamen.
Če umiraš, danes ali jutri,
ne skrivaj raze. Hrepenenje bo.

Padeš, vstaneš spet na noge
in v tleh je tvoja teža. Vedno:
podoba, zlato vijuganje z roba,
drevo, roža, svila.

GARCÍNJA Ne. Nisi odprla vsega, kot bi morala.
Spet sem od nežnih vonjav omamljen.
Ti zaprla krčevito
si vse odprtine pri vhodih.

ÚNRA   Kot pomoč si. Tako pravijo.
Beseda mrzi, ko pleteš
v svobodi srečo in zlo,
ljubezen in sovraštvo za vse.

Hamlet, smrti sin,
te je prepoznal v ženski,
prizadeti od umiranja,
naloženega drugim.

TRAVNIK OB VODI   Zelenje neizmerno, zelenje sveta,
v vsaki bili žito zlato pozvanja...

Človek, upornik, zdaj sam,
pod soncem stoječ!

KLOPOTEC   Izginja veter
in ne piha venomer.
Konec je jesenske noči.
Grozdje se je izcedilo
skozi trosni meh neba.

Že utihnil je kos v gozdu,
sova zaprla očesi – a zdaj
suženj z verigo jekleno hiti,
da se nekje drugje znova rodi,
da s svobodo postaneta eno.